

oběma. Bolest při chůzi krajem peripateticky přikyvuje slastnému neklidu bytí, jež nemá žádné vyústění (zde doslova žádná ústa: "prach jako rtěnka bez úst. . ."), nespočine v žádné konečné pravdě; všechno to smyslné ohmatávání a spájení věcí prozrazuje slaytou barokní tuchu jakéhosi těla, jež však je provždy jen "tělem", které nelze žádným *skutečl)im* tělem spoutat...

Pot, prádlo a šaty zalité krví

Po všem, co bylo řečeno, žádný div, že Kovanda v básních lidsky nejsilnějších, totiž v několika textech o tatínkovi, přiřadí bez váhání k obrazu otce látku nejšíplavější, asociující nejdůvěrnější, nejvypjatější lidské stavy, námahu, bolest, vášně, nemoc, úzkost: "Z otce si nejvíc pamatuj u / pot v zátylku / když v lese U majáku / nasazoval pařezům páku..." (*Odpolední klid*). Tady básní a jeho alchymie zaskočila svou nejvyhrocenější podobou, drahá vzpomínka a nejryzejší poznání vytanou prostřednictvím látky